

Pre dva veka Dositej Obradović duboko razume da je naš najveći neprijatelj u nama samima, u našem primitivnom karakteru:

“Srbija, Bosna i Hercegovina izbaviće se s vremenom od Turaka i osloboditi; ali ako narod u ovim zemljama ne počne otresati od sebe sujeverje i bogomsku vraždu, mrzost za zakon, oni će sami sebi biti Turci i mučitelji.” (Dositej Obradović)

Mnogi veruju da su nas Turci iskvarili za vreme petovekovnog ropstva. Međutim, zar nismo učili da nas je crkva sačuvala od Turaka?! No, dovoljno je pogledati istorijske izvore o međusobnoj borbi za vlast, zločinima i ubistvima unutar vlastele srednjevekovne Srbije, pa će nam biti jasno da smo takvi kakvi smo bili i pre Turaka.

“Za vlastelu pod carem Dušanom vladalo je već u ono doba mišljenje da je pokvarena i nepatriotična. ... Naročito pada u oči kod više vlastele, nezajažljiva pohlepa za imanjem i vladanjem i to u tolikoj meri da često ni porodica ni vera (iako su se Boga bojali i obično pred smrt pokušavali da ga podmite zadužbinama), država pogotovu, za njih nisu predstavljale nikakve moralne kočnice. ... Feudalac je često osećao kao svoje staleško pravo i to da unižava i čovečje dostojanstvo u svome podaniku (“pravo prve noći”, sramotne telesne kazne itd.), da ga tretira kao roba, iako je “pobožno” dizao crkve i znao za hrišćanski nauk da su “svi ljudi stvoreni na sliku i priliku Božju” i da su “pred Bogom svi jednaki”. Nije tek Osmanlija iz našeg naroda stvorio raju i čifčiju; sav taj društveni red od koga su postradale naše srednjevekovne države, zatekli su Turci gotov i izgrađen u našim zemljama. ... Naš srednji vek poznao je i instituciju ropstva. Robovi u Srbiji “otroci”, bili su ili ratni zarobljenici ili raznim drugim načinima (otimanjem ili trgovinom) stečeni ljudski inventar kojim je gospodar mogao neograničeno da raspolaže. Dešavalo se da su i sami roditelji prodavali svoju decu.” (Vladimir Dvorniković, Karakterologija Jugoslovena 714-716)

Daleko pre pojave Turaka na našem tlu, antički istoričari opisuju buntove starosedeoce Balkana prožete plemenskim sukobima i ratovima:

“Tvrde za njih da su bili visokog rasta, jaki, dobri ratnici, odani piću, da nisu mnogo pazili na čistoću, ... itd. Živeli su u patrijarhalnim zajednicama, politički razjedinjeni, u međusobnim borbama i neprijateljstvu s grčkim kolonistima i Makedoncima, a posle i s Rimljanima. Živeli su delimično u utvrđenim gradinama, a bavili su se poljoprivredom, lovom i (u primorju) gusarenjem.” (Enciklopedija leksikografskog zavoda 3, 126-127)

Dakle, izvor naših problema je u nama samima, i zato treba da ga rešavamo sami sa sobom.

KO JE KRIV?

Adam je rekao “kriva je žena”, Eva je rekla “kriva je zmija”, a vi tvrdite “kriv je komunizam”, “kriv je Zapad” i “krive su sekte” za moralnu i duhovnu degradaciju društva.

Koliko je Eva opasna za Adama?

Koliko moć ima zmija nad Evom?

Koliko su opasni komunizam i verske sekte?

Samo onoliko koliko je čovek duhovno slab, koliko u njihovoj teoriji nalazi izgovor za sopstvene grehe!

Zabluda nema sama u sebi silu zla. Ona je samo teorija, kojom čovek umiruje svoju savest.

Sila zablude je greh ljudskog srca.

Ako smatrate da niste odgovorni za svoje postupke, već da je neko drugi umesto vas odgovoran, onda onaj ko je kriv za vaše stanje je više čovek nego vi sami.

Kako je to moguće?

Samo čovek koji ima slobodu izbora može biti kriv. A kako smatrate da vi niste imali slobodu izbora jer ste bili zavedeni, a da je neko drugi imao slobodu izbora pa je kriv što vas je zaveo, vi time pravite razliku između sebe i drugih na fundamentalnom nivou.

Smatrate da sami niste imali vlast nad svojim postupcima, a da je drugi imao vlast i nad samim sobom i nad vama.

Ima rasizma u vašem razmišljanju, jer se predstavljate kao da niste čovek, nego neko niže biće koje nema moć da se iskušenjima odupre, koje nema odgovornost za sopstvene postupke. Vi sebe ponižavate ispod onoga koga smatrate krivim za vaše stanje, jer u sebi ne prepoznajete čoveka odgovornog za svoje postupke, a u drugima prepoznajete.

Samo duševni bolesnici i mala deca nisu odgovorni za svoje postupke. Kome vi pripadate?

Iz vaših stavova sledi da je onaj ko je kriv za vašu nesreću veći čovek od vas, a da vi svakako niste normalan čovek, jer normalan čovek jeste odgovoran za svoje postupke, a vi sami tvrdite za sebe da niste odgovorni. Pa ako je tako, onda se pomirite sa svojom sudbinom. Kako niste odgovorni za svoje postupke, pomirite se da će vama uvek da manipulišu oni koji tu odgovornost imaju i za sebe i nad vama. Vlast koja će i u budućnosti da zloupotrebljava svoju moć nad vama, svakako će za tako nešto biti kriva, ali to vam neće pomoći. Kako ste neodgovorni za svoje postupke, niste ni dostojni da sami upravljate sobom, pa je opravdana svaka vlast nad vama, bez obzira na njene zloupotrebe. Kako sami priznajete da niste odgovorni za svoje postupke, time priznajete i

da je opravdana potreba za vlašću koja će vama da upravlja. Kao što se za decu staraju njihovi roditelji, kao što se za duševne bolesnike staraju posebne ustanove, tako je opravdano da se i za vas stara neko drugi.

Samo, pitam se, otkuda vama predstava o odgovornosti, bilo čijoj, ako kategoriju odgovornosti sami ne poznajete u svom iskustvu? Bojim se da je vaša potreba za osuđivanjem drugih u srazmeri sa nepriznatom sopstvenom (ne)odgovornošću za vaše postupke!

Postoji sjajna prilika da povratite sopstvenu odgovornost u svoje ruke i da postanete čovek. A to su upravo iskušenja koja vas stalno snalaze. Ona vas navode na počnete da mislite, da odgovorno preispitujete pobude sopstvenog srca, i da se zatim lošim pobudama svoje prirode svom snagom svoje volje oduprete. Međutim, kako vi postupate u tim blagoslovenim iskušenjima koja vam zapravo pomažu da uključite razum, da razlikujete dobro od zla, i da se svojom voljom oduprete iskušenju?

Vi tada odbacujete svoju odgovornost, pokoravate svoju volju sili iskušenja, i pravdate se da niste mogli drugačije. Ako niste mogli, onda nemojte ni tražiti ono čega niste dostojni. Ko nije dostojan slobode izbora, nije dostojan ni njenog blagoslova. Ko nije spreman da za slobodu plati ikakvu cenu, da za nju podnese ikakvu žrtvu, nije ni dostojan da uživa blagoslove slobode.

ODRICANJE OD ODGOVORNOSTI ZA KOMUNISTIČKI TOTALITARIZAM

Izjava na meiling listi "Ljudska prava":

"Mi smo ih slušali zato što smo morali, bili smo zaplašeni, za najmanju reč se stradalo, i to ne samo zatvor, nego saobraćajka, bolest, stradanje dece, smetnje na svim nivoima. Povrh toga postojala je i in-doktrinacija."

Replika:

Ako su kriminalci oni koji su vas primoravali na poslušnost, a vi ste na to pristajali, vi onda niste ništa drugo nego saučesnici.

Vašim izgovorom su se branili i oni koji su činili zločine pod Hitlerom. Onaj ko se pod pritiskom odricao načela pravde, ko kaže da je kao punoletna osoba morao da čini zlo jer je "bio prisiljen", pokazao je ljigav karakter koji će pokazati i sutra kada se za to ukaže prilika.

Strašno je čitati, posebno o zlodelima pod Staljinom, kako je rođeni brat brata izdavao pod pritiskom, kako su pod pritiskom jedni drugima činili najužasnija zla.

Zašto se nisu pobunili protiv zla?

Zašto su na njega pristajali?